

Vakáció, gyönyörű vakáció

Kicsengettek. A csengő félbeszakította a tanárt, aki éppen Hjalmar Branting gondolatait elemezte, egy kevésbé figyelmes osztály előtt, ahol többen már okos telefonjaikkal értekeztek, ahelyett, hogy a nagy szocialista újjító gondolatai iránt mutatnak volna érdeklődést. A tanár, Birger Claesson fejét hajtott az elkerülhetetlen előtt. Egyféle megvetéssel pillantást vetett az egymást lökdöső, tolakodó taknyosokra. Összecsuksa a kezében tartott könyvet, és mint aki minden reményt felad, kezének egy bágyadt mozdulatával intett az osztálynak, hogy mehet. A fiúk egy emberként ugrottak fel az asztalok mellé, és rohanták meg az ajtót. A lányok ebben nem vettek részt, de nem is reagáltak rá különösképpen. Ez a cirkusz minden kicsengetésnél lejátszódott, ennek már annyiszor voltak tanúi, hogy már szemük sem rebbent, amikor most ismét tanúi lehettek. Közöttük voltak néhányan, akik szívesen megvárták volna, mit mond még Claesson befejezőként, de látták, hogy a tanár megadja magát, ezért ők is feladták a reményt. Kint a folyosón pedig rohantak a fiúk tovább, le a lépcsőkön, ki a kapun. Mert a tízórás szünet elég volt arra, hogy a közeli boltban egy fagyit, vagy valami más harapnivalót vegyenek, de az a negyed óra mégiscsak hamar véget ért, visszaérni a becsengetésig csak akkor tudtak, ha a pénztár előtt sorban az első között lehettek. Sara Jonsson is azok közé tartozott, akik szívesen kivárták volna Claesson befejező mondatait. Ő is és asztaltársasága Sofia Kaltsis is. Ők és még néhányan ülve maradtak, és csak akkor indultak el az ajtó felé, amikor könyveiket már eltették az asztalfiókba. Sara Jonsson Sofia felé fordult.

Jössz a menzába? Tegnap nem ettél semmit, sőt tegnap előtt se, ha jól emlékszem.

De ma jövök. Csak várj egy percet, mert ki kell mennem.

Jó, csak menj, megvárlak. De add ide a hátizsákosodat, bezárom mind a kettőt.

Kösz. Tessék itt van.

Sara kilakatozta a szekrényét és betette a két hátizsákot. Aztán odaállt a kis udvarra néző ablakhoz és nézte az udvaron nyüzsgő gyerektömeget. Aztán az étterem bejáratát nézte, ahol jóval kisebb volt a nyüzsgés. Na persze, gondolta, ma hering van soron. Nem a legnépszerűbb. Akkor viszont a hamburgerbárban lesz tolongás. Na, majd meglátjuk, hol kötünk ki.

Aha! Itt vagy? Sofia kezét törölgette egy szalvétával. Menjünk enni?

Igen, de heringet adnak, és én azt nem szeretem. A szagát legalábbis nem. Te hogy vagy vele?

Nekem sem a kedvencem. Nézzük meg, mit találunk az üzletben. Nekem egy banán is elég lenne. Nem vagyok éhes.

Én se. Na jó. Akkor menjünk.

A két lány vett egy-egy banánt, aztán a közeli parkban leültek egy padra. Május hava a vége felé járt, a nap sütött, enyhe szellő fújdogált. A környező padokon félért idős emberek ültek. Arcukat a nap felé fordították, élvezték a szép időt, a park aránylag csendes, nyugodt légkörét, ahová a futcai forgalom zaja csak mint távoli morajt jutott el. A két lány is hasonlóképpen ült a padon, szem lezárva, arccal a nap felé. Hiszen beszélgetni úgy is lehetett.

Mentek valahová a szünidőben? - Szólt meg Sofia. - Úgy értem külföldre.

Mi? Nem hinném. Anyámék a nyári táborban szereztek nekem helyet. Három hétre. Nincs nagyon ínyemre, mondhatom. Ez

lesz a harmadik nyár ugyanott. Már az első is untam. És ti? Mentek Görögországba?

Igen. Tudod, nekünk van egy kis házunk Kefalónián. A tengerparttól nem messze. Már alig várom, hogy induljunk.

De jó neked.

Hát igen. - Sofia hirtelen a barátjának felé fordult. - Tudod mit? Gyere velünk te is. Mi is pont három hétre megyünk. Hely van, ennivaló is lesz elég, nektek csak a repülőjegyet kell megvenni. Csak jobb lenne, mint három hét a táborban. Nem?

Ugyan már! Csak nem gondolod, hogy ez menne? Te nem hívhatsz meg akárkit csak úgy. Mit szólnának a szüleid? Sara hangjából kicsengett a kétkedés, de az arckifejezése elárulta, hogy igenis érdekeli a váratlan ajánlat. Leharpogott a banánból és miközben nagyot nyelt, kíváncsian nézett Sofia szemébe.

- A szüleid? Ők csak örülnének, ha egyszer egy játszótársat is vinnék magammal. És a tesóm is örülne. Kérdezd meg otthon, hogy elengednének-e velünk. A szobámban van egy táborigy, rajta jó matrac, azon tudnál aludni. Ami pedig a többit illeti, azt bízd ránk.

*

Anyu! Elmehetnék-e egy osztálytársammal Görögországba a nyáron? Három hétre?

Mit mondasz drágám? Beáta Jonsson a konyhából szólt vissza. Lehalkította a rádiót.

Mit mondtál szívem?

Azt kérdeztem, hogy elmehetnék-e Görögországba egy osztálytársam családjával.

Micsoda? Mit beszélsz?

Beáta Jonsson szinte két oktávval emelte fel a hangját, amint kezét egy konyharuhába törölgetve kijött a konyhából. Az arcán olyan kifejezés ült, mint aki hirtelen egy tiszta sárkánnyal találja magát szemben. A nappali ajtajában megállt és rámeredt a lányára.

Mit mondtál csillagom?

Azt kérdeztem, hogy elmehetek-e az egyik osztálytársam családjával három hétre Görögországba.

Micsoda? Ismételte meg a kérdését Beáta Jonsson. Kicsit félre fordította a fejét, kihúzta magát, mint aki nagyobb nyomatékot készül adni a mondanivalójának. Te belettél íratva a nyári diáktáborba. Nem emlékszel? Ez már a harmadik nyár amikor oda mérsz nyaralni és fogod magad jól érezni. Úgy mint tavaly, meg tavaly előtt. Nem így van?

Kik azok különben akikkel Görögországba akarsz menni? A legjobb barátom, Sofia Kaltsis családjáé. Sofiát ismered. Itt volt a születésnapom. Nagyon szép ajándékot hozott.

Nem emlékszel? Van egy villájuk egy szigeten, egész közel a tengerhez és van helyük a számomra és nem kerülne pénzünkbe, csak a repülőjegyet kellene kifizetni. Ezt Sofia mondta és ez biztosan úgy is lenne.

Sara azonnal érezte az ellenállást az anyja részéről, ezért egyre gyorsabban, egyre hangosabban mondta, szinte haddarta el az érveit. Érezte, hogy nem nyomnak sokat a latban de mást mint elmondani őket, nemigen tehetett. Aztán, amikor az érvekből kifogyott, elhallgatott és várta, hogy az anyja mit mond. Remélte, hogy nem fogja rögtön lezárni

az ügyet, mint ahogy azt már többször megtette ha Sárának olyan kívánságai voltak, amelyek már elfogadott tervekben változást igényeltek. Beáta Jonsson mosolyt er tetett az arcára. Egyetlenem. Ez nem olyan egyszer . El ször is, a tábortan van már helyed lekötve. És a hely árát már ki is fizettük. Egy ilyen kés i lemondásnál a befizetett összeget nemigen adnák vissza. Ez az egyik. A másik, hogy egy tizenéves kislány nem hívhat meg senkit teljes három hétre csak úgy, a szülei beleegyezése nélkül. Ilyesmi nem létezik. A befizetett pénzt talán vissza lehet kapni. Kérdezzétek meg! És ha valaki más megy helyettem, akkor az fizet és a tábor nem veszít semmit. Ez akkor sem olyan egyszer . Miféle népek ezek különben? A lány szülei. Ismerem én ket? A szül ket nem. De Sofia itt volt a születésnapomon, és t ismered. Kisebb nálamnál és barnahajú. Ja, az aki azt a drága kardigánt hozta ajándékba? Igen, arra emlékszem. Túl drága ajándék volt. Már úgy értem egy idegent l. Idegen? Nekem nem idegen. a legjobb barátom az osztályban, t le mindent elfogadnék. És az egész család olyan min . Látnod kellene. Nagyon jól érezném magam náluk. Sokkal jobban mint a tábortan. Drága egyetlenem. Ezt majd apáddal beszéljük meg, ha hazajött. Meglátod igazat fog nekem adni. Nagyon hirtelen jöttél most ezzel a dologgal. Kész terveken nem lehet csak úgy változtatni. Amikor minden részletkérdésre van válasz, minden apróbb, nagyobb probléma megoldódott, akkor az ember már nem változtat. Ilyen a való élet, ezt neked is meg kell tanulnod, ehhez neked is igazodnod kell. Hogy néznénk ki, hogyha ez nem így lenne? Érted drágám? És különben is. Az ember nem alkalmatlankodik, nem kellemetlenkedik mások rovására. A barátn d biztosan jót akar de azt, hogy mi a szüleinek a véleménye az ajánlatáról, azt nem tudhatja. Nem így van? Egy tizenhárom éves kislány nem ajánlhat fel egy ilyen nagy szívességet csak úgy magától. De Igenis ajánlhat. Mert ismeri a szüleit és tudja mit fognak mondani. Tudom én is, mert ismerem ket. Hívd fel ket és kérdezd meg mit szólnak! Itt az iskolai katalógus, itt a telefonszám és itt a telefon. Tessék!

Sara szeméb l potyogtak a könnyek. Tehetetlennek érezte magát, tudta, hogy az anyjára nem fog tudni hatni, akár-hogy is argumentál. Sarkon fordult és bement a szobájába. Leült az ágyára és megtörölte a szemét egy zsebkendővel. Nem lehet változtatni? Dehogynem lehet. A múltkor, amikor a Gevlei állatkertbe mentek volna egy, már kifizetett útra, akkor lehetett. Mert az apjának közbejött valami, és habár vasárnap volt, be kellett mennie a hivatalba. És akkor nem tartott az anyja mézes-mázos beszédet arról, hogy mit lehet és mit nem.

*

Fredrik Jonsson hat óra felé jött haza. Homlokon csókolta Sarát és egy hangosat köszönt Beátának, aki a vacsorát kezdte éppen tálalni. Sara hosszan nézte az apját, amint az lerúgta a cipjét és levette a nagykabátját de abból amit az arcán látott, nem tudott kiolvasni biztató jeleket. Na majd a vacsoránál fogom megkérdezni, gondolta. Evés közben sok szó nem esett. Beáta sohasem mutatott érdeklődést a férje munkája iránt, Fredrik meg nem tartotta fontosnak arról beszélni. Munkát különben sem hozott haza magával soha. Ezúttal Beáta egy kicsit szorongott is, mert els ízben tálalt fel egy olasz recept szerint készült levest. Attól tartott, hogy a férjének nem fog ízleni de hamarosan megkönnyebbült, mert nem így lett. Fredrik már az els

kanál után csettintett a nyelvével.

Ty de jó! De jót fztél fiam! Öt nyelven beszél. Ilyet még sosem csináltál.

Olasz recept után csináltam. Örülök, hogy ízlik. Nagyon is. Remélem van még egy adag.

Sara nagyon megörült a fejleményeknek. Apjának arcán mosolyt és elégedettséget látott. Gondolta, hogy jobb kedvvel nagyobb megértést fog mutatni ha felteszi neki a kérdést. Éppen azt gondolta, hogy most itt az alkalom. Készült megszólalni de az anyja megelzte.

Sara Görögországba akar utazni egy iskolatársával. Az illető kislány meghívta. Egy tizenhárom éves kislány. Azt mondta, hogy Sara jöjjön vele és a családjával három hétre. Valami görög szigeten van villájuk, közel a tengerhez. Te mit szólsz ehhez? Én nem értem az egészszet és komolyan ellenzem a dolgot.

Görögországba? De hát nem arról volt szó, hogy Sara a nyári táborba megy nyaralni? Ha jól emlékszem be is fizettük a részvételi díjat. Nem?

Pontosan.

Hát akkor meg tárgyaltan a dolog. Nem?

Én is úgy látom. De Sara máshogy látja. Úgy gondolja, hogy egy kész tervet fel lehet borítani. Csak úgy.

Tényleg azt mondta az a kislány, hogy menj el vele és a családjával?

Igen apa.

Na de mégis. Egy kislány meghívhat valakit anélkül, hogy a szüleit megkérdezte volna? Három egész hétre? Ilyen létezik?

Igen. k görögök és jószívűek. Tudom, voltam már náluk, láttam és hallottam ket beszélni. Biztos, hogy megengednék, hogy a vendégük legyek.

Vendégük? Azt nem hinném. Senki nem tart el egy személyt három hétig ingyen. Nem mondta a kislány, hogy a szülei mennyit kérnének a lakásért és az ellátásért?

Nem. Azt mondta semmit sem kérnek! Azért, mert tudják, hogy Sofia és én nagyon jól éreznénk magunkat. Én a vendégük lennék. Nekünk csak a repülőjegyet kellene kifizetni. Ez biztos!

Csak nem azt akarod mondani, hogy vannak népek, akik ilyesmit csinálnak pusztán jótéteményi alapon? Csak azért, hogy a gyerekek jól érezzék magukat? Nem kisfiam. Ezt nem hinném. Manapság minden pénzbe kerül. Ezt te is tudod. Egy személlyel több a háztartásban költség és azt valakinek fedezni kell. Maradjunk csak meg a terveink mellett. Te jól fogod magad érezni a tábortan is, az a kis Szófia meg ott lent azon a szigeten. Az sszel majd elmondjátok egymásnak az élményeiteket, fogtok nekik örülni és az élet megy tovább.

Az nem ugyanaz papa. Nagyon kérlek, hívd fel ket és kérdezd meg! Itt az iskola katalógusa, itt van benne a telefonszám.

*

Jó estét kívánok. Fredrik Jonsson vagyok. A kislányuk egyik osztálytársának a papája. Remélem nem zavarok. Kaltsis úrhoz van szerencsém?

Jó estét. Igen Kaltsis vagyok. De Nem úr. Georgios. Vagy Jorgos. És nem zavar.

Nagyszer . Azért telefonálok, mert van egy kérdésem. Feltehetem?

Mit akar feltenni? Hová?

Bocsánat de nem akarok feltenni semmit, én kérdést szeretnék feltenni.

Jó, de hová?

Mi az, hogy hová? Hát neked.

Nekem feltenni? Mit? És miért? Kell nekem valami tled?

Ugyan Jorgos, de hogy kell. De ezt így mondják. Nos kérdezhetek valamit?

Tessék.

Na végre. Hát akkor térjünk a tárgyra.

Tárgyra? Mi az, hogy tárgyra?

Hát azt majd elmondom. Csak nyugalom.

Nyugalom az jó.

A kedves lányod a Sofia, meghívta az én lányomat hozzátok nyárára. A szigetre. Három hétre. k osztálytársak. Szeretném tudni, hogy te ehhez mit szólsz. Ilyet még nem hallottam. Hogy egy tizenhárom éves kislány meghívja egyik osztálytársát. Csak úgy. Anélkül, hogy a papáját megkérdezte volna. Nem találd ezt meggondolatlanságnak?

Minek? Megoldatlanságnak?

Nem megoldatlanságnak, meggondolatlanságnak.

H , micsoda hosszú szó! Mit jelent?

Mit jelent a meggondolatlanság? Hát meggondolatlanságot.

Na, látom ez nehéz. Engedd meg, hogy most máshogy tegyem fel a kérdést. Mert hallom, hogy nem érted.

Én nem értek? De értek! Micsoda beszéd! Én jól értek svédet! Húsz éve vagyok a Svédországban. Nekem van restauránt. Kell érteni.

Bocsánat, bocsánat. Elhiszem. Nem akartalak megsérteni, hidd el. Csak a kérdésemre szeretnék választ kapni.

Ja, azt lehet.

Szóval még egyszer csak máshogy. Mit szólsz ahhoz, hogy a lányod meghívta a lányomat hozzátok a szigetre? Három hétre.

Mit szólok? Azt szólok, hogy Isten hozta. Ha az én Sofikám örül, én is örülök. Meg Eleni is. A feleségem.

Nagyszer . És mennyit kérsz azért a három hétért?

Mi az mennyit?

Hát a kosztért meg a kvártélyért.

Kvártély? Az mi?

Szállás. Ágy meg ágynem . Tisztálkodás. Például fürd . Aha fürd ! Van tenger és van fürd szoba. A fürd szoba a kisebb. Ha..ha..ha.

Haí ha, ez jó volt! Jó humorod van. Na de ne viccel d- jünk. Mibe kerül az egész csomag?

Csomag? Milyen csomag? Hát nem a kislány jön?

De igen, Csak még nem biztos, hogy jön. A csomag az a koszt, a szállás és a tisztálkodási lehet ség. Annak szeretném tudni az árát. Mert tudod, mi svédok álljuk amit elvállalunk de, hogy mit vállalunk, azt szeretjük el re tudni.

A te lányod vendég. Nem kell fizetni. Csak repül t.

Hát te nagyon nagylelk vagy az biztos. Jószív .

Görög vagyok. Ilyenek vagyunk.

De ha a mi Saránk mégis elmegy veletek, akkor én azt nem fogadhatom el ingyen. Érted?

Értem. Egy korona.

Mi az, hogy egy korona.

Annyit kell fizetni. Take it or leave it.

Köszönöm. Majd szólok id ben. De még egy dolog. Felel sség. Azt vállalod a lányom után is? Be vagy biztosítva?

A házam? Igen. T z, víz. Minden.

Na de a személyek benne. Azok is biztosítva vannak?

Nem tudom. Lehet. De a lányod jól fogja magát érezni. Az biztos. Az a fontos. Nem?

De igen. De a biztonság is fontos.

Var inte rädd. Görögök vigyázunk a gyerekekre. Másokéra is. Úgy, mint ti svédok.

Ez megnyugtató Jorgos. Köszönöm Jorgos. Hamarosan megmondom, hogy mit határoztunk.

Én is köszönöm. Efharisto poly.

Micsoda?

Efharisto. Köszönöm. Görögül.

*

Fredrik Jonsson letette a telefont. Leült egy fotelbe, nagyot sóhajtott, majd egy verejtékcseppet törölt le a homlokáról. Tiszta hülye, mondta félhangosan. Analfabéta, tette hozzá. Nem érti meg az embert, pedig már húsz éve itt él. Kétlem, hogy tudja mir l beszéltünk. Egy koronát kér a három hértért. Azt hittem viccel, amikor mondta, de nem. Halálos komolyan gondolta. Hát nem mondom, ennyit megérne az biztos. Na, de a repül jegyeket nem egy koronáért vesztegetik. Meg aztán mégse mehet Sara üres kézzel. És hát akkor mit vigyen? Szerintem kidobott pénz lenne, de kell, nehogy azt mondják, hogy lám, a svédok micsoda smucig népség. Mennyit érjen az az ajándék? Neked mi a véleményed? Mit tudom én. Nekem nem tetszik az egész. Ilyet még nem láttam, nem tudok zöld ágra verg dni rajta. Hogy lehet az, hogy egy taknyos gyerek invitálhat valakit csak úgy, verheti költségekbe a szüleit csak úgy, és hogyan lehet az, hogy egy szül abba beleegyezik? Csak úgy. Lehet egy gyereket így megtanítani felel sséget vállalni? Ezek teljesen másként gondolkodnak mint mi. Ezért nem tudnak beilleszkedni, ezért nem lehet ket egyenrangúnak elfogadni. Ha most engedünk nekik, elengedjük a lányunkat velük, ki tudja milyen további kapcsolatot kell majd tartani? És ilyen kapcsolatokra sem kedvem, sem szükségem nincs. Eddig is megvoltunk nélkülük. Sára csak menjen a táborba, mi pedig három szép, nyugodt hetet fogunk eltölteni a kunyhónkban, ott a tó mellett. A Larssonék meg a Lundinék társaságában. Azok megértik, amit mondunk, tudják a módját. Hívd fel holnap azt az embert. Köszönd meg neki, hogy olyan készségesen fogadta volna a lányunkat, és mondd meg neki, hogy mi már bejelentettük t a táborba, hogy mi már fizettünk is érte, hogy ezt nem tudjuk visszacsinalni. Remélem, meg fogja érteni. Szerintem ez lesz a legjobb. Én meg majd beszélek Sarával. Hol van különben?

Bezárkózott a szobájába. Majd kijön, ha megunta az egyedülletet. Van valami érdekes a tévében ma este?

Nem tudom. Ott az újság, nézd meg!

Fredrik Jonsson éppen a kezébe vette az újságot, amikor Sara megjelent az ajtóban. Ott állt kisírt szemekkel, kezében zsebkend vel. Az apját nézte pár pillanatig, aztán odament hozzá, az ölébe ült, átkarolta, és a fejét a vállára hajtotta, miközben szípotgott néhányszor. Az apja félretette az újságot. Kivette a kislány kezéb l a zsebkend t és letörölte a könnyeket az arcáról. Aztán megsimogatta. Beáta maradt a helyén, nem szólt semmit, figyelte, hogy mi történik.

Na jól van, jól van, hajtogatta Fredrik Jonsson és továbbra is simogatta a lánya haját. Nem lesz ez olyan nehéz, meglátod. Tudod jól, az ember nem mindig kapja meg azt amit szeretne. Néha engednie kell. Ez mindenkivel el fordul. Velem is, anyáddal is. Mindenkivel. Tudom, nehéz, nem esik jól, igazságtalanságnak t nik de meglátod, túl fogod tenni magad rajta. Sok barátodat fogod a táborban megtalálni. Találkoztam egy pár szül vel amikor a helyedet kifizettem. Örültek amikor elmondtam, hogy te is ott leszel. Sara elengedte az apját, lecsúszott a térdér l, majd hosszan, szomorúan nézett rá. Aztán újból sírni kezdett és bement a szobájába.

*

Másnap mind a hárman tovább aludtak a szokásosnál. Volt már vagy kilenc óra, mire a család mégis összejött a konyhaasztalnál. A reggelinél senki sem tért ki az el z napi vitára. Beáta nagyokat ásított, miközben Fredrik Jonsson az egyik esti tévé-m sorról monologizált. Lesújtó véleményét

közölte, nem törődve azzal, hogy a jelenlévők semmi érdeklődést nem mutatnak neki.

Éppen az obligát rántotta utolsó morzsáit szedegette a család, amikor a bejárati ajtón csengettek. Fredrik és Beáta egymásra néztek. Szombat reggel volt, látogatót nem várt egyikük sem. Látogatást tenni elzetes bejelentés nélkül, amúgy sem volt szokás. Az asszony megvonta a vállát, Fredrik Jonsson felállt, odament az ajtóhoz kikukucskált a kitekintésen. Aztán meglepetéssel az arcán hőkölt onnan vissza. Az asszony felé fordult. Te, ez a görög. Ez a Kaltsis vagy hogy hívják. Itt áll az ajtó előtt a lányával.

Beáta arcára olyan grimasz ült ki, mint akinek hirtelen hányingere támad de nem tudja hol könnyíthet magán. Ellentétben Sarával, aki kezében a villával várakozásteljesen felállt és az apjára mosolygott.

Engedd be őket apu. Biztosan van ok rá, hogy eljöttek. Ha tehetném, nem nyitnák ajtót nekik. De nem akarom, hogy azt híreszteljék rólam, hogy rasszista vagyok. Mert az ilyeneket én kitalálom.

Fredrik Jonsson mosolyt erőtelt az arcára. Kinyitotta az ajtót és látszólag jókedvűen üdvözölte a nem várt látogatókat.

Jó reggelt Jorgos, jó reggelt Sofia. Mi járatban vagytok, minek köszönhetjük a szerencsét?

Jó reggelt Fredrik Jonsson. Hát tegnap nem volt jó a beszédünk. Elhoztam Sofit, ha nem értem valamit, majd segít. Bejöhettünk?

Persze, persze. Tessék. Ez itt a feleségem Beáta, Sarát pedig már ismeritek.

Beáta Jonssonnak sikerült eltüntetni a grimaszt az arcáról. Helyette is mosolyt erőtelt rá, aztán kezét fogott Kaltsissal és megsimogatta Sofi haját. Fredrik becsukta az ajtót. Aztán egy kicsit félszegen, mint aki zavarában nem tudja melyik lábán álljon, intett a látogatóknak, hogy üljenek le a konyhaasztal mellé. A reggeli maradványai még ott voltak ugyan de Beáta és Sara már rámolta is el őket. Jorgos Kaltsis, látván sietségüket, mosolyogva legyintett. Nem baj, nem baj, ismételtette el többször egymás után. Ez nálunk is így szokott lenni. Ujból legyintett, aztán Sara apja felé fordult.

Bocsánat a zavarásért. Csak még valami fontos akarok mondani. Tegnap nem mondtam.

Igen? És mi lehet az Jorgos? Én azt hittem, hogy a tegnapi beszélgetés lezárta a témát, Sara görögországi nyaralását illetően. Szóval mégsem úgy van?

Jorgos Kaltsis a lányához fordult és mondott neki valamit görögül. Sofia bólintott.

Az apu szeretne valamit hozzátenni a tegnapi beszélgetéshez de szeretné ha nem származna félreértés abból, hogy svédül nem beszél tökéletesen. Ezért hozott magával.

Értem. Tehát? Mit akarsz mondani Jorgos?

Csak azt, hogy még egyszer kérném, engedd meg, Sara jöhessen velünk. Úgy fogunk bánni vele mint Sofival, mint saját gyerekekkel. És megnéztem. Igen, van família biztosításunk is, ami, ami, ami. Sofikám, hogy mondják?

Vendégre is vonatkozik. Mindenkire aki egy fedél alatt van velünk.

Igen. És azt is akarom mondani, hogy nem Sara az első aki nálunk nyaral. Itt a szomszédban van Einar. Einar Strömberg. Az első kislánya nyaralt velünk. Kétszer. Kétszer Fredrik. Jó volt az első kis Annanak. Kérdezd meg az Einart! Ő se fizetett. Nem kellett fizetni.

Jó, jó. De mi lesz a pénzzel amit már kifizettünk a diáktábornak?

Vissza lehet kérni. Van egy hosszú sor várólista. Valaki gyerek boldog lesz ha mehet. És kifizetik a díjat. Nem lesz veszteség senkinek. És a te gyereked boldog lesz. Nem az fontos?

De. De. Az fontos. Fredrik Jonsson bizonytalanul kereste a

felesége tekintetét. Te mit szólsz ehhez Beáta?

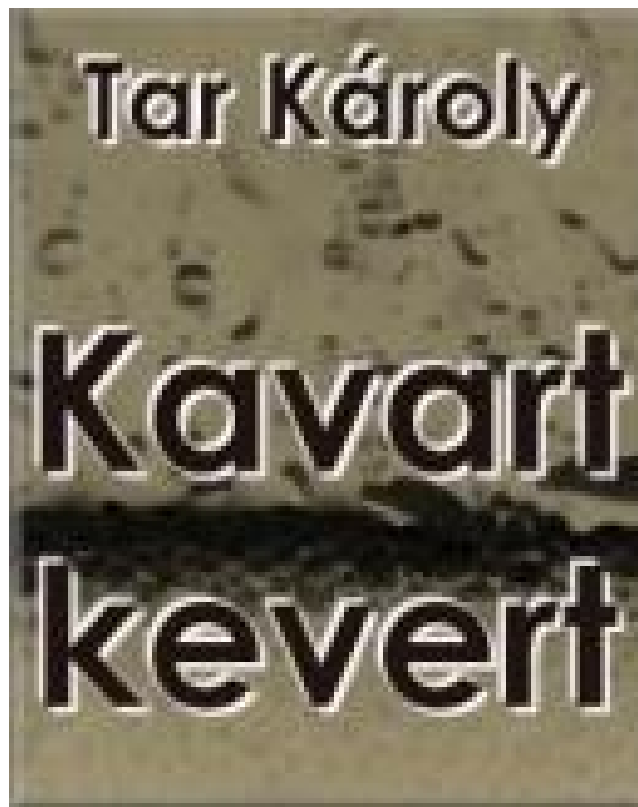
Hát mi mást mondhatok mint azt, hogy a lányunk öröme fontos. Herr Kaltsis. Köszönjük, hogy eljött. Nem zárjuk le az ügyet. Megkérdezzük a szomszédokat is és a tábor is. Reméljük mindkét helyen jó információt kapunk. Aztán jelentkezünk. Mindenképpen jelentkezünk. És hát ha minden stimmel, akkor talán elengedjük Sarát. Ha minden stimmel.

Na ez jó. A két kislány nagyon fog örülni. Eleni is, a feleségem. Meg Fotini is, a másik lányom. Köszönjük.

Mi is köszönjük. Efharisto.

Kaltsis és Sofi nagyot nevetett. Aztán mindketten felálltak. Sofi és Sara megölelték egymást. Sara arcáról szinte sugárzott a reménység. Odalépett az anyjához és őt is átölelte. Aztán felnézett rá. Beáta arcára lassan mosoly ült ki és amikor ezt Sara meglátta, kicsordult szeméből a könny. Tudta, hogy az élményben, amelyre lelkiileg már annyira felkészült, de amelyről látszólag már le kellett mondania, végül mégis része lesz.

VÉGE

A szépprózai írásokból összeállított könyv letölthető a Magyar Elektronikus könyvtárból:

<http://mek.oszk.hu/17400/17421>